

[Bernhard Baunsgaard]

ten hele tiden været af den opfattelse, at vi burde ansætte mere politi. Ministeren nævner, at der er sket en udvidelse af politiet. Det forekommer mig, at ministeren ville have givet endnu mere oplysning, hvis han ikke alene havde oplyst, hvor mange flere der er blevet ansat i politiet i det sidste tiår, men også havde gjort opmærksom på, hvordan det rent faktisk forholder sig med antallet af de timer, der står til rådighed for politiet. Tjenestetimerne for politiet var i 1973 16.351.512 pr. år, i 1983 var det 16.394.848, og det er jo afgørende, i hvor lang tid politiet er til rådighed.

I denne støtte til politiet vil jeg også gerne understrege det, som politikorpset selv har været inde på, at man undertiden bliver brugt af myndighederne på en forkert måde. Man bliver brugt til at bekæmpe følgerne af en forkert indsats eller en utilstrækkelig indsats på sociale og andre områder, og det kan politiet ikke være tjent med.

Der er endnu én ting, jeg i denne forbindelse vil fremhæve: vi må have mere politi, opklaringsprocenten mellem 20 og 25 er ikke tilfredsstillende. De unge får nemt den opfattelse, at når de først bliver opdaget fjerde gang, de begår en overfædelse, at det er en fejltagelse, og at de roligt kan fortsætte. Det er en virkning, man også skal tænke på.

Anmeldelserne er steget voldsomt. Om dette vil jeg gerne sige – nu må man ikke misforstå dette – at anmeldelserne er steget voldsomt. De er også steget meget voldsomt for røveri og vold, men der er samtidig grund til at gøre opmærksom på, at samtlige undersøgelser viser, at det rent faktiske antal af voldstilfælde ikke er steget på samme måde. Anmeldelsernes tal er steget; det er, fordi vi bor i byer. Men det er jo ganske klart, at et anmeldt voldstilfælde må vi gøre alt for at opklare.

Måtte jeg så ikke i den forbindelse sige, at undersøgelserne viser også, at det typiske voldsoffer er en ung mand:

Birgith Mogensen (CD):

Først tak til ministeren for redegørelsen. Igennem ca. 10 års socialdemokratisk domineret styrelse blev liberaliseringen af straf for forbrydelser overdrevet i så høj grad, at forbrydelser næsten kan betale sig. Sagt på en anden måde: man gik så langt, at man be-

nævnte en lovovertræder som klient eller patient, underforstået: det er ikke din egen skyld, at du har overtrådt loven. Denne tendens, som stort set fratager forbryderen dårlig samvittighed og ansvar over for samfundet og lovlige borgere, er selvfølgelig riv-ravruskende forkert. Den indstilling kan kun få forbrydelser til at accelerere, og det er jo netop den udvikling, vi kan konstatere. Retsbevidstheden er stærkt faldende, og dette vil fortsætte, hvis vi ikke ad mange tilgængelige veje stopper denne tiltagende vane. Inden for de sidste 10–11 år er kriminaliteten steget til det tredobbelte, og hvis vi ikke hurtigt tager skeepen i den anden hånd, vil vi politikere faktisk animere til en fire-femdobling af forbrydelser inden for de nærmeste år.

Ja, jeg siger vi politikere, fordi det er os, der ikke lytter nok til politiets og retsvæsenets advarsler desangående. Sagt anderledes, flertallet i folketinget hylder fortsat en vis liberalisering med hensyn til sanktioner over for mindretallet, nemlig lovovertræderne. Ja, forstå det, hvem der kan, idet resultaterne taler for sig selv.

Mentaliteten med hensyn til mildning af sanktioner over for berigelsesforbrydelser, f.eks. tyverier, har skabt en fordobling inden for 3 år. Vold er stærkt tiltagende, samtidig med at denne art af forbrydelser er blevet mere grov og livsfarlig. Man slås ikke mere med de bare næver; knive og andre våben dominerer. Desuden er der en stærk stigning i vold mod ældre mennesker, invalide og syge, som ingen mulighed har for at forsvare sig over for disse afsporede individer.

Narkokriminaliteten overskygger dog, i grusomhed nævnte to kriminalitetsformer. Denne uhyggelige form for kriminalitet, som også indeholder massetyverier og vold, dræber direkte og indirekte mindst 300 personer om året. Et effektivt samarbejde mellem politi, læger og sociale myndigheder kunne slette dette tal og et meget stort antal forbrydelser, men især den sidstnævnte instans, nemlig socialpædagogiske narkotikabehandlere, vil ikke acceptere, at de 2.000–3.000 hårdest belastede narkomaner bliver nedtrappet med metadon over en årrække.

For en sådan behandlingsform har jeg kæmpet i en 5–6 år, men kun godt en tredjedel af folketinget er positive over for denne idé til trods for, at vi er ret mange fagfolk, som har beviser for det rigtige i nævnte utra-